

Arrest

nr. 125 790 van 19 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 maart 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielerlaas en omdat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land

van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker op enkele elementaire vragen over de BNP geen antwoord kon geven. Zo ga hij verkeerdelijk aan dat BNP voor Bangladesh National Party staat, was hij erg vaag over het programma van de partij, was hij niet vertrouwd met het National Standing Committee en het National Executive Committee, kende hij het adres van het hoofdkwartier niet, kon hij de vlag van de BNP niet juist beschrijven en verklaarde hij verkeerdelijk dat na de parlementsverkiezingen van 2008 leden van de BNP voor de provincie Sylhet in het parlement zetelden.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het verschil tussen National en Nationalist moeilijk na te gaan is, dat bij een mondelinge beschrijving van de vlag vergissingen misschien rapper kunnen gebeuren en dat een tekening uitsluitel had kunnen geven en dat hij lid was van de BNP maar geen leider en zich niet met het programma moeide. Verder merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal een lijst kan voorleggen van de parlementsleden maar stelt hij zich de vraag of de commissaris-generaal een volledige en correcte lijst kan voorleggen van alle BNP-leden.

De Raad stelt vast dat deze argumenten niet volstaan om de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor te geven. Uit het gehoorverslag blijkt dat aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij zeker was van de afkorting "National", waarop hij bevestigend antwoordde, zodat er geen sprake kan zijn van een vergissing (gehoorverslag, 6). Aan verzoeker werd ook gevraagd of hij zeker was dat er op de vlag van de BNP alleen een rijstblad staat, waarop hij opnieuw bevestigend antwoordde, zodat het ook hier niet aannemelijk is dat verzoeker zich zou vergist hebben (gehoorverslag, 7). Verder kan verzoekers betoog dat hij lid was van de BNP maar geen leider niet verklaren waarom hij amper iets kon zeggen over het programma van de BNP. Van iemand die sinds 2005 lid is van de BNP en bovendien sinds 2010 pr-verantwoordelijke is voor acht dorpen mag worden verwacht dat hij de voornaamste programmapunten van de BNP kan opsommen. Verder bevat het administratief dossier een lijst van alle parlementsleden, met vermelding van hun partij en hun provincie, op basis waarvan de commissaris-generaal terecht heeft besloten dat verzoeker verkeerdelijk verklaarde dat na de parlementsverkiezingen van 2008 leden van de BNP voor de provincie Sylhet in het parlement zetelden.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt verzoeker dat er sinds de verkiezingen begin dit jaar een erg gespannen politieke context heerst in Bangladesh en dat zeer recente bronnen wijzen op een onveilige leefsituatie en hij verwijst nogmaals naar zijn politieke profiel.

De Raad wijst erop dat het niet volstaat om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Hierbij kan worden verwezen naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en meer bepaald het feit dat verzoeker zijn politieke profiel niet aannemelijk heeft gemaakt, slaagt verzoeker er niet in om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat hij een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014)

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 april 2014, legt verzoekende partij de originelen neer van de documenten die zij samen met een aanvullende nota de vorige dag per faxpost heeft overgemaakt. Verzoekende partij voert aan dat zij gevraagd heeft om gehoord te worden teneinde nieuwe stukken en documenten neer te leggen. Verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel was dat de gecertificeerde documenten vals waren en zij daarom thans originelen neerlegt ter staving van haar relaas. Zij licht toe dat er om financiële redenen en de snelheid waarin alles moest gebeuren geen mogelijkheid was om een beëdigde vertaling toe te voegen.

1.4.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een uiterst beperkte partijkennis heeft. Zo gaf zij verkeerdelijk aan dat BNP voor Bangladesh National Party staat, was zij erg vaag over het programma van de partij, was zij niet vertrouwd met het National Standing Committee en het National Executive Committee, kende zij het adres van het hoofdkwartier niet, kon zij de vlag van de BNP niet juist beschrijven en verklaarde zij verkeerdelijk dat na de parlementsverkiezingen van 2008 leden van de BNP voor de provincie Sylhet in het parlement zetelden. Gezien zij op enkele elementaire vragen over de BNP geen antwoord kon geven, terwijl verzoekende partij beweert sinds 2005 lid te zijn van de BNP en bovendien sinds 2010 pr-verantwoordelijke is voor acht dorpen en aldus verwacht mag worden dat zij de voornaamste programmapunten van de BNP kan opsommen, *quod non in casu*, kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de beweerde activiteiten van verzoekende partij voor de BNP. Gezien hieraan geen geloof kan worden gehecht, kan aan de door haar aangehaalde problemen omwille van die activiteiten evenmin geloof worden gehecht.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de door verzoekende partij neergelegde documenten voor het Commissariaat-generaal aangaande de rechtszaken betreffende illegaal wapenbezit en moord niet voldoen aan de vereiste vormvereisten. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt immers dat onder de hoofding de 4 of 5 data moeten verschijnen waarop de officiële beambten van het “copying department” zich van hun respectieve taken hebben gekweten. Deze data ontbreken op de door haar neergelegde documenten, wat door verzoekende partij niet wordt betwist. Het is verder opmerkelijk dat in beide documenten slechts bij één enkele beschuldigde - in casus bij verzoekende partij - de geboortedatum wordt vermeld en dat in het beschikkend gedeelte van het vonnis inzake illegaal wapenbezit enkel de naam van verzoekende partij expliciet vermeld wordt en de namen van de andere beschuldigten die als “groep” worden geciteerd niet, ook dit wordt door verzoekende partij niet betwist. In de mate verzoekende partij in het verzoekschrift dienaangaande stelt dat niettegenstaande de strenge controle op de “certified copy” het bestaan van fouten niet kan uitgesloten worden, kan zij niet overtuigen omdat het niet over zomaar een fout gaat maar om vormvereisten, zoals de data, die volgens “geëigende procedures” moeten aangebracht worden, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De Raad hecht dan ook geen bewijswaarde aan deze documenten gelet op het gebrek aan authenticiteit ervan. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit hogervermelde motivering. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat vervalste juridische documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten, waaronder ook de ter terechtzitting neergelegde origineel vonnis waarbij zij bij verstek veroordeeld zou zijn tot 10 jaar opsluiting en 50000 Taka boete wegens moord, een Engelse vertaling in de vorm van een Notarial certificate d.d. 4 maart 2014 en een vrije vertaling naar het Nederlands. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS